

Forfatter: Zeuthen, Frederik Ludvig Bang

Titel: BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Zeuthen, Frederik Ludvig Bang (1862-09-05)

Citation: Zeuthen, Frederik Ludvig Bang: "BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Zeuthen, Frederik Ludvig Bang (1862-09-05)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 53. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030025.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Zeuthen til Laub.

Fredericia, 5. September 1862.

Kjære Otto!— — Tak for det Par deilige Dage. jeg var hos Eder! Vi fandt jo hinanden og vare jo mod hinanden som de samme gamle fortrolige Venner, og skulde det skee, at vi fra nu af ikke fik hinanden mere at see i denne Verden, saa kan det dog blive derved, hvad Du skrev i Luthers Bibel, som Du gav mig før min Udenlandsreise 1833: Was aber Du und ich mit einander geredet haben, da ist der Herr zwischen mir s. 54und Dir ewiglich. 1. Sam. XX. 23. — — — I Sorø var det mig uendelig veemodigt at besøge Ingemanns Huus og den stakkels eenlige Enke. Hun kan med megen Vanskelighed høre, og Synet begynder ogsaa at svigte; iøvrigt er det hendes største Sorg, at hun synes at finde sig udvortes raskere end tilforn, thi hendes inderlige Suk og Længsel er at døe snart, at hun igjen kan komme sammen med sin Bernhard. Hun blev for nogle Maaneder siden meget trøstet og oplivet ved en Drøm, hvori han uendelig glad og smilende viste sig for hende. Den Drøm synes endnu at være hendes bedste Sjælenæring. Hun er nu saa temmelig færdig med de Malerier, hvorpaa hun før hans Død havde begyndt, og hun finder heller ikke sit Arbeide længer fornødent med Hensyn til Udgivelsen af Ingemanns posthuma. Det er hende, som om hun var færdig med Opfyldelsen af alle sine jordiske Forpligtelser, og med alt det synes at blive raskere paa Legemet. Havde hun blot et større Talent til at meddele Lærredet Billedet af, hvad der lever i hende, da troer jeg, at man vilde faae noget Deiligt, Himmelsk at see. — — Jeg formanede hende til nye Planer til nye Malerier (hvori hun nu i 40 Aar har erkjendt sit idetmindste næsten vigtigste jordiske Kald), men hendes Syn vil maaskee snart ikke sætte hende istand til deres Udførelse. — — —